

Лось (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного разу зчинився був гвалт, що під Києвом, у Пущі-Водиці, бачили в лісі лося. Зібралися місцеві охотники, позаряджали рушниці, наздогнали того лося, оточили. А то виявилася корова, та до того ще й ялівка, яка в лісі заблукала. У Києві одного лося я сам бачив, але саму тільки голову.

Лось – звір дуже здоровий: дорослий самець важить іноді більше як тонну. Полювати лося – річ дуже прибуткова, через те ми й узялися розповісти про спосіб цього полювання, хоч на Україні лосі й не плодяться.

Що треба для охоти на лося? Перш за все, ясно, рушницю. Можна гвинтівку чи карабін, можна штуцера, можна й просту собі дубельтівку, але набої повинні бути з жаканівськими кулями. Шротом лося не звалиш. Обов'язково – лижі, бо полюють лося взимку. Харчів брати так місяців на два, бо це полювання потребує чималого часу. Треба брати і величеньку діжку, щоб у ній можна було засолити пудів з п'ятдесят лосятини. А ще сіль беріть. Одягатись треба якнайтепліше.

Вантажитесь у вагон і їдете на північ: можна в Архангельський край, можна й у Вологодську або Кіровську область Росії. До обласного центра ви не їдете, бо в самому обласнім місті лосі не водяться, вони на периферії. Краще всього висідати на якійсь невеличкій залізничній станції, серед дрімучого, безкрайого лісу.

Висіли. Треба змайструвати вузько-довгі саночки, щоб везти усе потрібне. Обладнавши все як слід, надягайте лижі, запрягайтеся в саночки і на лижах весело і прудко вибігайте в ліс... І біжіть собі на лижах: усе ліском, усе ліском. Коли пощастить, то днів за два-три наткнетесь на лосячі сліди... Пильно вдивляйтесь вперед і переслідуйте лося. Відчуєте через два-три тижні втому, але ж, я гадаю, що ви вже почуваете, що й лось притомився, бо сліди його все глибші, все важчі. Підбадьоріться, – ось-ось перемога! Вже недовго... Днів через п'ять-шість ви вже наближаєтесь до лося, бо він уже не біжить, а тяжко йде, ступає. За два-три дні він од вас не далі як на п'ятсот метрів!

Аж ось ви бачите, що звір упав. Потім підвівся, ступнув разів із десять і знову впав. Ще раз підвівся, двічі ступнув і впав. Лежить! Ви підбігаєте на лижах до нього і падаєте на звіра. Декілька днів ви обидва відсапуєтесь. Звір питає: "Стрілятимеш чи різатимеш?" Просите почекати. А коли лось підвівся, ви його стріляєте. Тоді вже білуєте, соліть м'ясо, викликайте радіограмою дружину з дітьми.

А як дружини не викликати, – грузіть солонину на санки й додому. Коли повернетесь додому, в Києві буде вже дві лосячих голови: одна у вас, а друга в мого

приятеля. Мій приятель хотів був подарувати мені ту голову з страшними рогами, бо не мав де її приткнути: у передпокої – в хату не ввійдеш, в кабінеті – теж нема де повернутися!

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу